על חוף הים הלבן עומדת בקתת דייגים קטנה.
בבקתה הזו חיה הילדה מרינה. היא בת שש. אבא של מרינה הוא שומר וצופה של חיות. הוא משקיף על הציפורים הבאות לחוף ומקננות ובים הוא צופה אחרי להקות דגים.
אחרי הבקתה מתחיל יער.
לפעמים העננים רצים מהר בשמיים, הים כועס והגלים מגיעים עד המרפסת. מרינה מפחדת ובורחת ליער.
רוח הים מצלצלת בענפי האורנים. בקרחות היער שקט. רק פרחי הפעמוניות מתנדנדים על גבעולים דקים. מכאן, אפשר לראות שמיים אפורים בין ענפי האורנים, וגם ים.
רחוק-רחוק על הגלים נראית נקודה שחורה.
מעליה מתעופפים שחפים.

זו סירת דייגים.
הסירה מתקרבת לחוף. אבא של מרינה במגפי גומי גבוהים ניכנס למים ומושך את הסירה לחול. מרינה שמה תחת הסירה בולי עץ עגולים, עוזרת לאבא למשוך אותה לחוף, מה שיותר רחוק מהים הרע.

לקראת בוקר הים נרגע. השמש האירה. אפשר היה לשמוע קוקייה שרה ביער. מרינה עזרה לאבא לפרוש רשתות. את אצות הים היא זרקה על האבנים ואת החלזונות, בבתים-קונכיות שלהם – חזרה למים.
פתאום הופיעו ביצים בעלי קרניים של חתולי הים. הביצים יבשים מבחוץ, ובפנים ישבו חתולי ים קטנים. מרינה שמה את הביצים בזהירות לים. הם צפו על הגלים כמו סירות קטנות. הגלים כיסו אותם והביצים לאט ירדו לקרקעית.
"אבא" שאלה מרינה "מדוע לביצי חתולי הים יש קרניים?"

"כדי שיוכלו להיתפס לאצות הים."
אבא סיפר שחתולי הים הם דגים גדולים. הם חיים על קרקעית הים וניזונים מדגים קטנים.
"וביצי דגים אחרים הם כמו של ציפורים?"
"כן" אמר אבא.
"ולמה הן בלי קליפות?"
"הן לא זקוקות לקליפות כי הן שוחות במים ולא נפגעות."
"ויש לדגים גם קנים?" שאלה מרינה.

"יש דגים כאלה" אמר אבא "לדגים שמטילים מעט ביצים בוים קנים כדי לשמור עליהן."
*
בזמן השפל הים נסוג ובין האבנים נשארו שלוליות רבות.
דגים קטנים וסרטנים שלא הספיקו לצאת לים נשארו בשלוליות וחיכו לגאות.
מרינה ידעה שכל הדגים ישחו לים ורק בשלולית אחת נשאר דג אחד שמן. הוא הדביק את הביצים שלו לאבנים וכל היום ישב בשלולית ושמר עליהן.
לדג הזה קראו פינאגור או דג-ציפור.
כדי שהביצים לא יתייבשו בשמש דג-ציפור לוקח מים לפיו ומתיז על הביצים בשפתיים העבות.
מרינה הלכה לראות אותו בשלולית. הדג כעס, התנפח והאדים. כעסן כזה! אבל מרינה לא נעלבה. הרי הוא מגן על הקן שלו!
*
מרינה באה לשלולית מדי יום. ודג-ציפור הפסיק לכעוס. הוא ידע שהיא לא תטריד אותו.

בסוף מהביצים בקעו דגיגים קטנטנים, כמו יתושים. הדג הגדול גירש אותם לתוך בור בתחתית השלולית ובעצמו ישב מעליהם ונפנף בסנפירים

כדי שלדגיגים יהיו מים טריים.
ויום אחד מרינה יצאה מהבית וראתה שבתוך השלולית של דג-ציפור מתהלך עורב גדול. העורב שם את מקורו במים כדי לדוג את הדגיגים הקטנים.

הדג הגדול קפץ כדי להגן על הדגיגים. הוא הניע את השפתיים העבות אבל העורב נקר בו במקורו. מרינה נתנה צעקה חזקה. העורב נבהל ועף ליער. מאז מרינה השתדלה להגן על הדגיגים. עם הזמן הדגיגים גדלו ופעם השלולית התרוקנה. בגאות דג-ציפור הוביל את הקטנים שלו לים.

*

יום אחד החליט אבא של מרינה לצאת לדייג. הוא הכין רשתות, סתם בזפת חורים בסירה. מרינה עזרה לו והוא לקח אותה אתו לים.

מרינה ישבה בסירה והביטה למים. על הקרקעית צמחו אצות ירוקות. על קרחות תת-מימיות נחו כוכבי ים שבשקט נפנפו בזרועותיהם.

רחוק מהחוף, במים ירוקים שחו מדוזות, שקופות כמו נטיפי קרח. מרינה לקחה אחת ליד אך המדוזה גלשה מבין אצבעותיה.

הסירה הגיעה לכדור-מצוף כחול שאליו הייתה קשורה רשת. אבא הוציא את המצוף מהמים והם התחילו להוציא את הרשת לאט-לאט מתוך המים הירוקים. הדגים נתפסו בסנפיריהם בחוטי הרשת החזקים. אבא זרק לרצפת הסירה את הדגים הגדולים ואת הקטנים מרינה זרקה חזרה לים.

אלה עוד קטנים!

עמוק תחת הסירה ראתה מרינה גוש חשוך. אבא משך את הרשת והגוש התקרב. מרינה הבחינה בפרצוף, שתי עיניים..

"אבא, דגנו כלב!"

"זה כלב-ים" אמר אבא והוציא אותו לתוך הסירה.

"ולמה הוא מת והדגים חיים?"

*

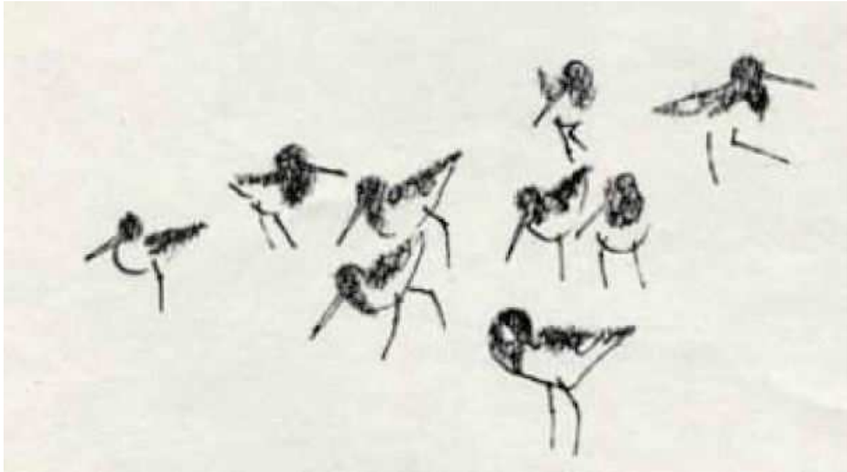

"כלב ים הוא לא דג" צחק אבא "הוא צריך לנשום אוויר!"
והוא הסביר למרינה שכלב הים רדף אחרי דגים, נתפס ברשת, נחנק ומת.
מהים נשבה רוח קרירה. קר ועצוב נעשה למרינה. רחוק, מעל האיים הירוקים התעופפו שחפים לבנים.
*

ציפורים עם מקורות ארוכים כמו עפרונות הסתובבו מעל הבקתה, בצעקה התאספו בלהקה ועפו אל הים.
בלילות חצרץ אייל. הגלים הטילו נטיפי קרח לאבני החוף. הלילות נעשו ארוכים יותר, הימים אפורים. התחיל הסתיו. הים שקט וליער בא ינשוף הקוטב. הוא עף בשקט נמוך מעל האדמה וחיפש – אולי ימצא חיה קטנה כלשהי או ציפור.
מרינה נעלה מגפיים ויצאה מהבקתה. השלולית של דג-ציפור קפאה, אך מרינה ידעה, באביב תנשב רוח חמימה, השלולית תמס ושוב יגיע דג-ציפור ויגדל דגיגים.